

GAYR-İ MEŞRU ÇOCUK KİMİN SOYUNA MENSUP?

Fıkıh kitaplarına göre gayri meşru ilişkinin ürünü olan çocuk bekar olan annesinin soyuna mensup kabul edilmek zorundadır, asla babasının soyuna nispet edilmez. Eğer zinakâr kadın evliyse, fıkıh alimlerinin çoğunun ortak görüşüyle, zina ürünü çocuk kadının eşinin soyuna mensup kabul edilir.

Gayri meşru ilişkiden bahsederken, Allah'ın kitabında açıklanmış olan, eşler arasında sevgi köprüsü ve memnuniyet kurmayı hedefleyen,¹ eşlerin her türlü psikolojik, sosyal ve maddi hukukunu koruma altına alan evlilik kurumu dışında kalan, kadın erkek arasındaki her türlü cinsel münasebeti kast ediyoruz.

Bahsettiğimiz bu evlilik kurumu dışındaki, her türlü cinsel ilişki "zina" olarak isimlendirilir. Yüce Allah pek çok ayetinde bu türlü ahlaksız ilişkilere yaklaşmayı haram kılmıştır.² Bununla beraber zina suçuna bulaşıp, gerekli şartların³ yerine gelmesiyle suçları sabitlemiş kimse-lerin yüz celde⁴ ile cezalandırılmalarını emretmiştir.

Bu kısa makalemizde Kur'an ve fıkıh kitapları arasında mukayese kurarak, gayri meşru ilişkiden doğan çocuğun durumunu ele alacağız.

Birincisi: Taklitçi Fıkıh Kitaplarında Gayri Meşru İlişkiden Doğan Çocuğun Durumu

Fıkıh kitaplarına göre gayri meşru ilişkinin ürünü olan çocuk bekar olan annesinin soyuna mensup kabul edilmek zorundadır, asla babasının soyuna nispet edilmez. Eğer zinakâr kadın evliyse, fıkıh alimlerinin çoğunun ortak görüşüyle, zina ürünü çocuk kadının

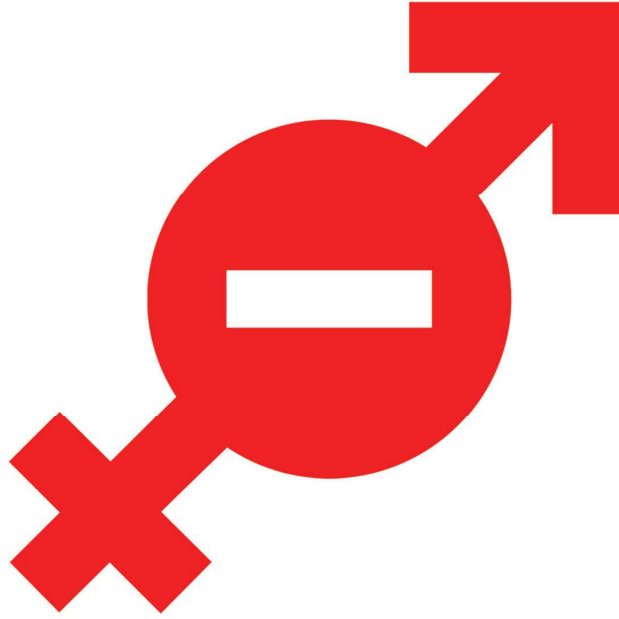
eşinin soyuna mensup kabul edilir. Fıkıh alimleri bu konuda şu rivayeti delil gösterir: "Çocuk yataktakilere aittir. Taş (recim)da zina yapan kişiye."⁵ Her ne kadar rivayetin Arapça metni bu şekildeyse de fıkıh alimleri şöyle anlam vermişlerdir: "Çocuk yataktaki kadına aittir. Taş (recim)da zina yapan erkeğe."

Yani evli bir kadın veya bir cariye, kocasıyla veya sahibiyle, doğumdan altı ay öncesine kadar cinsel ilişkide bulunmuşsa, o halde doğan çocuk kadının kocasına veya sahibine aittir. İmam Nevevi bu hadisin şerhinde şöyle bir açıklama yapıyor: "Hadisin anlamı, bir adamın cinsel ilişkiye girdiği eşi veya cariyesi, mümkün süre içerisinde ona bir çocuk verirse, bu çocuk o adamın soyuna mensuptur. Bu çocuk ile adam arasında miras hukuku ve evlatlıktan doğan her türlü hukuk geçerlidir. Bu çocuğun tipi adama benzesin veya benzemesin fark etmez. Mümkün süre, son cinsel birleşmeden sonraki altı aylık zaman zarfıdır."⁶

İmam Şafii'nin son dönem görüşlerine göre: "Zina sonucu çocuk için haramlık yoktur, onun hiçbir soyu yoktur."⁷

Bu görüşünden anlıyoruz ki bir adam zina eder ve bir kız çocuğu olursa, bu adam kendi kızıyla evlenebilir. Çünkü zinadan doğan çocuk, zina eden adamın soyundan kabul edilmez.

Bu görüş, zina yapan kadın bekar ise gayri meşru iliş-

kiden doğan çocuğun babasından miras alma hakkı olmadığı görüşünü de ortaya çıkarmış oldu.

Ancak Hasan el-Basri ve İbni Sîrîn'e göre zina yapan adama had cezası uygulandığı takdirde, gayri meşru ilişkiden doğan çocuk, bu adamın soyuna nispet edilir. Hasan el-Basri ve İbni Sîrîn bu konuda şöyle söylüyorlar: "Eğer adam had cezası alırsa, çocuk o adamın soyuna nispet edilir ve ona mirasçı olur."⁸

Fıkıh alimleri, zinadan doğan çocuğa eziyet etme konusunda iyice ileri gittiler. Öyle ki bu çocukların cemaatle namazda imam olmalarının mekruhluğunu bile tartıştılar. Bu mesele Mevsû'at-ı Fıkhiyye'de⁹ ele alınıyor:

"Zina çocuğunun imamlığı konusunda fıkıh alimleri ihtilaf etmişlerdir. Alimlerin çoğunluğu zina çocuğunun imamlığının mekruh olduğuna karar vermişlerdir. Bunu şu şekilde açıklıyorlar:

Hanefilerin görüşü: Eğer imamlık yapabilecek başkası varsa, zina çocuğunun imamlık yapması mekruhtur. Çünkü ona imamlık öğretecek bir babası yoktur, bu yüzden de cahildir. Ancak imamlık yapmışsa da namaz geçerlidir.

Mâlikilerin görüşü: Eğer kişi kısır veya eş cinselliğe yatkın veya sünnetsiz veya zina çocuğuydu veya durumu belirsiz ise görevli imam olması mekruhtur.

Şafiîlerin görüşü: Eğer kişi çocuksa veya seferî ise veya fâsik ise veya zina çocuğu ise veya babası belirsiz ise fıkıh, kıraat ve takvada daha iyi olsa bile imam ol-

maması daha uygundur. Şafiîlerden bir grup da şöyle dediler: Zina çocuğunun veya babası belli olmayanın imamlığı mekruhtur.

Bazı hadis kitapları da bir takım uydurma rivayetleri Allah Rasûlü'ne iftira ederek, zina çocuğunun cennete giremeyeceğini naklediyorlar. Tıpkı şu rivayette olduğu gibi:

"Zina çocuğu cennete giremez."¹⁰

Sünni mezheplerin bu görüşlerine ziyade olarak Şiîler, zina çocuğunun şahitliğinin de kabul olmayacağını savunurlar. Bu konuda imamlarından bazı rivayetler naklediyorlar.

Şiîlerin sahih kabul ettiği kaynaklardan Ebu Basîr şöyle dedi: "Ebu Cafer'e sordum, zina çocuğunun şahitliği caiz midir?" Dedi ki: "Hayır". Dedim ki: "Hakem bin Uteybe caiz olduğunu kabul ediyor." Ebu Cafer dedi ki: "Allah onu bağışlamasın. Hakem'e sor Allah şöyle buyurmadı mı? **"Bu Kur'an senin ve kavmin için bir zikirdir."**¹¹

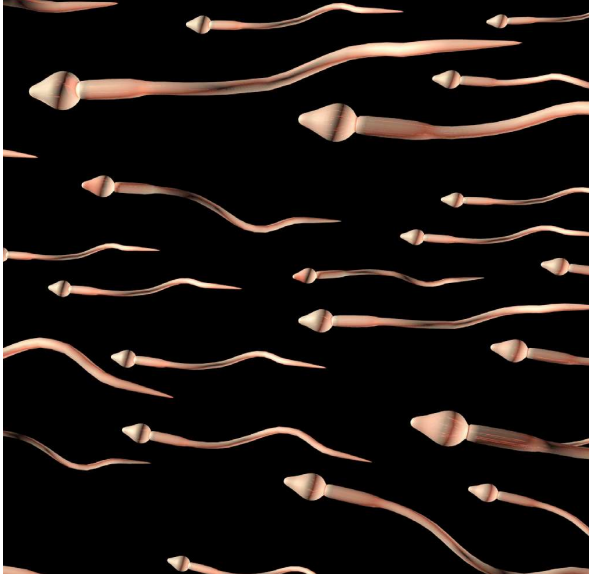
Muhammed bin Muslim dedi ki: "Ebu Abdullah şöyle dedi: Zina çocuğunun şahitliği caiz değildir."¹²

İkincisi: Kur'an Işığında Eski Fıkıh Alimlerinin Bu Konudaki Tartışmaları

1. Allah'ın kitabında hiç kimsenin görmezden gelemeye-

Araştırma

HİŞAM ALABED

ceği bir kanun ve bir ilke vardır. Meşru veya gayri meşru ilişki sonucu olsun, fark etmez, doğan çocuk anne ve babasının soyuna mensuptur. Yüce Allah şöyle buyurur:

“Evlatlıklarınızı babalarının adıyla çağırın, Allah katında doğru olan budur. Babalarını bilmiyorsanız onlar din kardeşleriniz ve yakın dostlarınızdır. Yürekten kasıtlı olarak yapmadıktan sonra hata ile söylediğiniz sözlerden dolayı size bir günah yoktur. Çünkü Allah, bağışlar ve ikram eder.” (Ahzab 33/5)

Bu ayete göre iki türlü baba vardır. Meşru veya gayri meşru babalığı belli olan ve belli olmayan. Her iki durumda da Yüce Allah “baba” diyor.

Babası belli olmayan çocukların başka adamların soyuna nispet edilmesi caiz değildir. Bu çocuk ancak bir kardeşidir, ona yardım etmek gerekir.

Yüce Allah kitabında insanın erkeğin belinden çıkan bir sudan yaratıldığını buyuruyor:

“İnsan neden yaratıldığına bir baksın; (Ana rahminde) atlayarak ilerleyen bir sudan (döllenmiş yumurtadan) yaratılmıştır. (Döllenmeye sebep olan) O (su), omurga ile göğüs kemikleri arasından çıkar.” (Târık 86/5-7)

Doğan çocuk, cinsel ilişki anında kimin belinden çıkan

sudan yaratıldıysa onun soyuna mensup olur. Bu cinsel ilişkinin meşru veya gayri meşru olması hiçbir şey değiştirmez. Yüce Allah da şöyle buyurmaktadır:

“... Ve kendi belinizden olan oğullarınızın eşleri (size haramdır) ...” (Nisa 4/23.)

Ortaya koymuş olduğumuz bu tespitleri destekleyen delillerden bir tanesi de Kur'an'da bize aktarılan Nuh a.s ile ilgili kıssadır.

“Daha önce Nuh da yalvarıp yakarınca isteğini olumlu karşılamış, hem onu hem de ailesini o büyük sıkıntıdan kurtarmıştık.” (Enbiya 21/76)

Bu ayette Yüce Allah, Nuh a.s'ın ailesinden istisnasız herkesin kurtulduğunu haber veriyor. Nuh a.s oğlunun gemiye alınması için Allah'tan istekte bulunduğu:

“Nuh, Rabbine seslendi ve dedi ki “Rabbim, oğlum benim ailemdendir; (ailemi kurtaracağına dair) verdiğin söz mutlaka doğrudur; en iyi kararı sen verirsin.” (Hud 11/45)

Yüce Allah ona şu şekilde karşılık verdi:

“Allah dedi ki “Bak Nuh! O, senin aileden değildir. O, uygunsuz bir iş ürünüdür. Bilmediğin şeyi bana sorma. Kendini bilmezlerden olmayasın diye sana öğüt veriyorum.” (Hud 11/46)

Nuh a.s o ana kadar oğlunun gayri meşru bir ilişkiden doğduğunu bilmiyordu. Gerçekte bu çocuk onun oğlu değildi, onun belinden çıkmamıştı. Şu ayet de buna işaret etmektedir:

“Allah, ayetleri görmezlikten gelenler için Nuh'un karısı ile Lut'un karısını örnek verir. Onlar, iyi kullarımızdan ikisinin nikahı altında idiler. Kocalarına ihanet ettiler. Kocaları onlara, Allah'tan gelen hiç bir şeyi engelleyemedi. Onlara “Ateşe girenlerle birlikte siz de girin” denecektir.” (Tahrim 66/10)

Yani Nuh a.s'ın karısı ona ihanet etti ve ondan habersiz gayri meşru bir çocuk dünyaya getirdi. Bu çocuk Nuh a.s'ın belinden çıkan sudan yaratılmadığı için onun soyuna nispet edilmedi.

Bir kadın ve erkeğin gayri meşru cinsel ilişkide bulun-

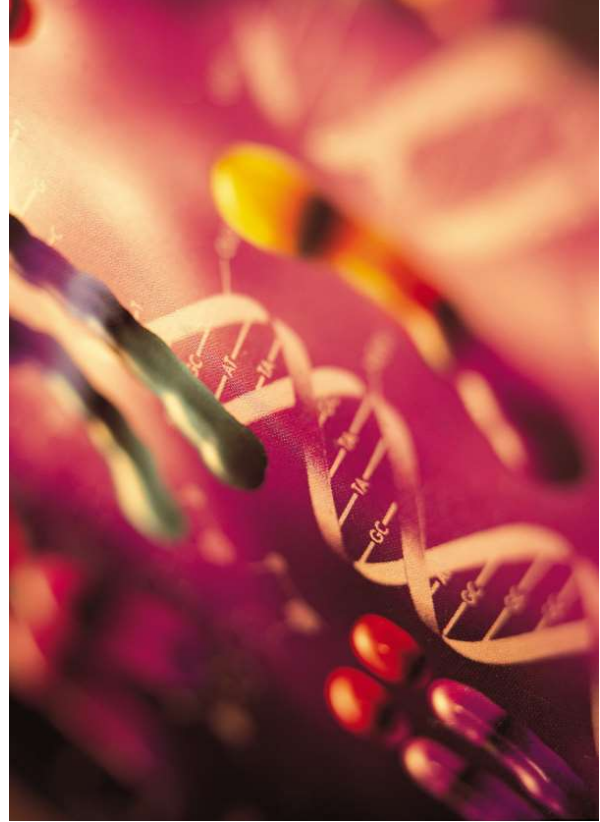
maları hiç şüphesiz haramdır. Ancak fıkıhçıların çocuğu kadına nispet edip, erkeğe nispet etmemelerini anlamak mümkün değildir. Zira o ikisi aynı gūnahta ortaklırlar. Oysaki erkek çocuğun maddi ihtiyaçlarını karşılılama noktasında kadından daha güçlüdür. Ayrıca çocuğun psikolojik ve manevi ihtiyaçları açısından anne ve babasının çocukla birlikte yaşaması lazımdır.

Kur'an'daki hükme göre zina eden kadının evli olması veya bekar olması fark etmez. Çocuk, biyolojik babasının adını alır. řu rivayet, Allah Rasûlünün Kur'an'daki bu hükmü uyguladığını teyit ediyor:

"İbn Abbas'ın rivayetinde şöyle geçer: Hilâl b. Umeyye Hz. Peygamberin yanında hanımının şerik b. Sehmâ ile zina ettiği suçlamasında bulundu. Hz. Peygamber ona "şahit getir yoksa sırtına had (vurulacak)" buyurdu. Hilâl "yâ Rasûlallah! Birimiz karısının üzerinde bir adam gördüğünde gidip şahit mi arayacak" diye itiraz etti. Hz. Peygamber ise "şahit getir yoksa sırtına had (vurulacak)" demeye devam etti. Hilâl bunun üzerine "seni hakikat ile gönderene and olsun ki ben doğru söylüyorum. Allah Teâlâ benim sırtımı haddenden kurtaracak bir ayet mutlaka indirecektir" dedi. Cibrîl bunun ardından hemen indi ve "eşlerine zina isnadında bulunup ta kendilerinden başka şahitleri olmayanlara gelince, onların her birinin şahitliği, kendisinin doğru söyleyenlerden olduğuna dair dört defa Allah adına yemin ederek şahitlik etmesi, beşinci defa da, eğer yalan söyleyenlerden ise Allah'ın lanetinin kendi üzerine olmasını dilemesidir. Kadının, kocasının yalan söyleyenlerden olduğuna dair dört defa Allah adına yemin ve şahitlik etmesi, beşinci defa da, eğer (kocası) doğru söyleyenlerden ise Allah'ın gazabının kendi üzerine olmasını dilemesi kendisinden cezayı kaldırır" ayetlerini getirdi. Bunun üzerine Hz. Peygamber kadına haber gönderdi. Hilâl de hazır bulundu. Hilâl (önceki gibi karısının zina ettiğine dair) şahitlik etti. Rasûlullah "Allah ikinizden birisinin yalancı olduğunu bilmektedir. Tövbekâr olanınız var mı" diye sordu. Ardından kadın ayağa kalkarak (zina yapmadığına dair) şahadet etti. Beşinci şahadete (yemine) gelince, orada bulunanlar onu durdurdular ve "bu son yemin azabı gerekti-

rir" diyerek kadını ikaz ettiler. İbn Abbas diyor ki: Bu ikaz üzerine kadın biraz duraksadı. Yemin etmekten vaz geçeceğini sandık ancak, "kavmimi bundan sonraki günlerinde rezil etmem" diyerek yemini yaptı. Hz. Peygamber de şöyle buyurdu: "Bir bakın. Kadın, gözleri sürmeli, kalçaları büyük, baldırları geniş bir çocuk doğurursa, bu çocuk şerik b. Sehmâ'ya aittir." Kadın hakikaten böyle bir çocuk doğurdu. Hz. Peygamber de şöyle buyurdu: "Allah'ın kitabının hükmü yerine getirilmiş olmasaydı benim bu kadınla işim vardı (yani ona zina cezasını uygulardım)."¹³

Bu rivayete göre Allah Rasûlü çocuğun, zina eden adama benzemesi durumunda onun adına nispet edilmesine karar veriyor. Zira o dönemde çocuğun babasını tespit edebilmenin tek yolu buydu. Ancak bu kadın evli değilse, babasının zina ettiği adam olduğu kesindir. Günümüzde ise çocuktan, anneden ve babadan alınacak DNA örnekleriyle, adamın, çocuğun babası

Araştırma

HİŞAM ALABED

olup olmadığını tespit etmek kesin olarak mümkün.

Fıkıhçıların “Çocuk yataktaki kadına aittir. Taş (recim) da zina yapan erkeğe.” görüşü, Allah'ın kitabına bakılmadan ortaya atılmıştır. Böylece fıkıhçılar bir hata üzerine pek çok yanlış hüküm kurguladılar, anne ve babasının zina etmiş olması dışında hiçbir günahı olmayan pek çok çocuğun hayatını berbat ettiler. Hatta “sen zina çocuğusun asla cennete gidemezsin” diyerek, dünyası ile beraber çocuğun ahiretini de berbat ettiler.

Oysaki Allah Rasûlünden gelen rivayete göre de çocuğun biyolojik anne ve babası kimse, çocuk onların soyuna aittir. Bilindiği üzere meşru veya gayri meşru, bir çocuk olabilmesi için iki kişinin aynı yatakta, aynı fiile ortak olması gerekir.

Ancak Şafii'nin “Zina ürünü çocukta haramlık yoktur, onun soyu yoktur.” sözü, Kur'an'a kesin olarak aykırıdır. Kur'an'a göre bir kadını nikahlamak, o kadının kızının haram olması için yeterli değildir. Haramlığın meydana gelmesi için, adam ile kızın annesinin gerdeğe girmesi şarttır. Yüce Allah şöyle buyuruyor:

“Analarınız, kızlarınız, kız kardeşleriniz, halalarınız, teyzeleriniz, erkek kardeşinizin kızları, kız kardeşinizin kızları, sizi emzirmiş olan analarınız, süt kız kardeşleriniz, karılarınızın anaları, kendileriyle gerdeğe girdiğiniz karılarınızın yanınızda bulunan kızları size haram kılınmıştır. Gerdeğe girmeden ayrıldığınız kadınların kızları ile evlenmeniz günahı yoktur. Kendi soyunuzdan olan oğullarınızın eşleri ile iki kız kardeşi birlikte nikahınız altında bulundurmanız da haram kılınmıştır. Geçmişte olan oldu. Allah'ın bağışlaması çok ikramı boldur.” (Nisa 4/23)

Zinadan doğan çocuk ile zina edenler arasındaki kan bağı sabittir. Dolayısıyla zinadan doğan çocuğun miras hakları da sabittir. Zinadan doğan çocuk, ölen biyolojik anne ve babasına mirasçıdır.

Zina eden adam kesinlikle Allah'ın emrine karşı gelmiştir. Ancak bu demek değildir ki bu adam zinadan doğan kendi kızıyla evlenebilir.

İslam alimlerinin çoğunluğu da bu görüştedir; Ebu Hanife ve Arkadaşları, Ahmed bin Hanbel ve arkadaşları, İmam Mâlik ve arkadaşları, hatta Şafii'nin bazı arkadaşları.

Şafii dışındaki alimlerin çoğunluğu bu konuda ayette geçen şu ibareyi delil almaktadırlar: **“Anneleriniz ve kızlarınız size haram kılınmıştır...”** Bir adamın kızı, zinadan doğmuş olsa da o adamın öz kızıdır. Bu kız o adamın üreme hücrelerinden yaratıldı. Bu hakikat, haramı helal, helali haram yapmaz. Yine Şafii dışındaki alimler, Hilal bin Umeyye hadisini delil almaktadırlar.

İbni Kayyim el-Cevziyye de bu konuda çoğunluğun görüşüne uymuştur:

“Şeriati belirleyen Allah, süt sebebiyle bir kızı bir adama haram kılıyor, nasıl olur da zinadan olan kendi kızını haram kılmaz. Böyle bir şey imkansızdır.”¹⁴

Buraya kadar söylediklerimiz ışığında, zinadan doğan çocuk ile zina edenler arasındaki kan bağı sabittir. Dolayısıyla zinadan doğan çocuğun miras hakları da sabittir. Zinadan doğan çocuk, ölen biyolojik anne ve babasına mirasçıdır.

2. Zinadan doğan çocuğun imamlığını tartışmak bile şaşılacak bir şeydir. Çünkü bu tartışma Allah'ın adaletine gölge düşürmektedir. Allah'ın adaleti, soy, ırk ve milleti değil, sadece ve sadece takvayı esas alır:

“Ey insanlar! Sizi bir erkekle bir dişiden yarattık. Birbirinizi tanıyasınız diye oymaklara ve boylara ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, Allah'a karşı en takvalı olanınızdır. Her şeyin iç yüzünü bilen Allah'tır.” (Hucurat 49/13)

Takvanın soyla bir ilgisi yoktur. Aksine takva insanın, sahip olduğu melekeleri Allah yolunda O'na itaat için kullanmasıyla, kendi kazandığı bir şeydir. Zina çocuğu da anne ve babasının günahından sorumlu değildir. Kim ki bu çocuğa yapmadığı bir günahın sorumluluğunu yüklerse Allah'a muhalefet etmiş olur:

“De ki “Allah’tan başka Rab mi ararım? O, her şeyin Rabbidir. Herkes kendi kazandığını sırtlanır. Kimse kimsenin günahını yüklenmez. Sonunda dönüşünüz Rabbinizedir. O, anlaşmazlığa düştüğünüz konuları size bildirecektir.” (En’am 6/164)

İbnu Abdulber dedi ki: “Bize gelen bilgiler arasında imamlık için soy şartıyla ilgili bir delil yok. İmam olabilmemin şartları sadece şunlardır; yeterli bilgisi olmak, Kur’an’ı ezberden düzgün okuyabilmek, dinde salih bir kimse olmak.”¹⁵

Allah’ın adaleti hakkında zerre kadar bilgisi olan bir Müslümanın zina çocuğunun cehenneme gideceği hakkındaki uydurma rivayetleri kabul etmesi mümkün değildir. Hal böyleyken bazı fıkıhçılar ve râviler böyle bir iftirayı nasıl kabul etmiş ve bu iftirayı Allah Rasûlünün ağzından nakletmişlerdir anlamıyoruz.

Zina eden kişi için bile tövbe kapısı daima açıktır. Bu kişi tövbe edebilir ve hatası sanki hiç işlenmemiş gibi örtülür. Buna rağmen bazı fıkıhçılar nasıl insanların başkalarının günahlarını taşıyarak dünyaya geldiklerini iddia etmede ısrar edebiliyorlar?

3. Zina çocuğunun şahitliğini kabul etmemek Allah’a iftiradır. Yüce Allah şöyle buyuruyor: “...**İçinizden güvenilir iki kişiyi şahit tutun; şahitliği Allah için tam yapın...**” (Talak 65/2)

Bir kimsenin doğumu ile adaletli ve takvalı olmasının ne alakası vardır? Buna rağmen İslam adına konuşan bazıları Allah’a iftira etme ve dini kötü göstermede ısrar ediyorlar. Bir kadına zina iftirasında bulunup, şahit getirmeyen, bu yüzden seksen celde ceza alan sonra da tevbe edip düzelen kişinin fıkhı göre şahitliği kabul edilir. Buna rağmen fıkıhçılar hiçbir günahı olmayan zina çocuğunun şahitliğini neden kabul etmiyorlar?

Üçüncüsü: Fıkıh Ulemasının Hamilelik Süresi En Az Altı Aydır İddiası Doğru mu?

Fıkıh uleması bu iddiayı şu iki ayet ile delillendiriyorlar:

“Biz insana, ana babasına iyi davranma görevi yükledik. Anası onu zahmetle taşımış ve zahmetle doğurmuştur. Onu (bir insan olarak) taşımasıyla süt-

ten kesmesi otuz ay sürer...” (Ahkâf 46/15)

“Biz insana, anne ve babasına karşı görev yükledik; anası onu, üst üste gelen güçlüklerle taşımıştır. Sütten kesilmesi iki yıl içindedir...” (Lokman 31/14)

Bu iki ayetten anlaşılıyor ki emzirme 24 ay, hamilelik 6 aydır. Demek ki fıkıhçıların altı ay konusundaki tespitleri bir noktada doğrudur. Ancak burada gözden kaçan mesele hamileliğin ne zaman başladığıdır. Yüce Allah insanın temel yapı taşı hakkında şöyle açıklama yapar:

“İnsanı çamurdan süzülen bir özden yarattık.” (Mu’minun 23/12)

Çamur, toprak ve suyun karışımıdır. Bu da insanın temel yapı taşıdır. Daha sonra yüce Allah insanın yaratılış evrelerini açıklıyor:

“Sonra onu karar-ı mekînde nutfе (döllenmiş yumurta) haline getirdik. Sonra o nutfeyi (döllenmiş yumurtayı) alaka (rahim duvarında asılı) yaptık. O alakayı bir çiğnem et parçası yaptık. O et parçasını kemikler haline getirdik. Sonra kemikleri etle donattık...” (Mu’minun 23/13,14)

Buraya kadar anlatılan yaratılış evreleri sadece insana özgü değildir. Hayat sahibi tüm canlılar aynı evrelerden geçer. Bunun delili Yüce Allah’ın insanın yaratılışıyla ilgili şu sözüdür:

“... Sonra kemikleri etle donattık, sonra onu başka yaratık haline getirdik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah pek yücedir.” (Mu’minun 23/14)

Araştırma

HİŞAM ALABED

Yani insana ruhun üflenmesi, onu diğer tüm canlılardan ayırır.

**“İşte O, görülmeyeni de görüleni de bilendir. Da-
ima üstün ve ikramı bol olan O’dur. Yarattığı her
şeyi güzel yaratan ve o insanı (Âdem’i) yaratmaya
çamurdan başlayan O’dur. Sonra onun soyunu bir
özden; zayıf bir sudan yaratmıştır. Sonra organları-
nı tamamlamış ve ona ruhundan üflemiş; (böylece)
size dinleme, ileri görüşlü olma (basiret) yeteneği
ve gönüller vermiştir. Görevlerinizi ne kadar az ya-
pıyorsunuz.”** (Secde 32/6-9)

Yani insanın şekillendirilmesi ve diğer tüm canlılardan ayrılması ona ruhun üflenmesiyle birlikte başlar. Böylece ona gördüğünü ve duyduğunu yorumlama yeteneği ve vicdan verildi. Bu nedenle Yüce Allah şöyle buyuruyor:

**“Cinlerden ve insanlardan birçoğunu gerçek-
ten Cehennem için yaşatmış olduk. Kalpleri vardır
onunla anlamazlar; gözleri vardır onunla görmez-
ler; kulakları vardır onunla dinlemezler. Onlar en’âm
(koyun,keçi, sığır ve deve) gibidirler. Hayır! Daha
da düşüktürler. Ne yaptıklarının farkında bile olma-
yanlar onlardır.”** (Âraf 7/179)

İnsanın anne karnında taşınması ruhun üflenmesiyle birlikte başlar.

**“Biz insana, ana babasına iyi davranma görevi yük-
ledik. Anası onu zahmetle taşımış ve zahmetle do-
ğurmuştur. Onu (bir insan olarak) taşımasıyla süt-
ten kesmesi otuz ay sürer...”** (Ahkâf 46/15)

Ayette geçen “onu taşıması” ifadesindeki “o” zamiri “insan”a matuftur. İnsan sıfatı da ancak ruhun üflenmesiyle bağlantılıdır.

Ruh üflenme evresinden sonra rahimdeki cenin artık seslere tepki vermeye ve hareket etmeye başlar. Yarattılmış ayetlerden biliyoruz ki ilk yaratılış evresi, yani sperm ile yumurtanın birleşmesi ile insanın mükemmel bir şekilde doğmasına kadar ki toplam doğal gebelik süresi dokuz ay on iki gündür.

Buradan da anlıyoruz ki spermin yumurtayla birleşmesinden ruhun üflenmesine kadar ki süre üç ay on iki gündür. Bu süre içerisinde insan diyebilecek bir şey yoktur. Üç ay on iki günün sonunda ruhun üflenmesi ile birlikte insan meydana gelir. Yani fıkıhçıların iddia ettiği gibi altı ay süresi içinde sağlıklı bir insanın, anne karnında gelişip dünyaya gelmesi mümkün değildir.

Fıkıhçılar, Allah’ın kitabından uzaklaşıp, hayallere, rüyalara, uydurma rivayetlere dayanarak şeriatın ahkamını belirlediği zaman toplumda yozlaşma giderek yayılıyor. Bir toplumda meydana gelebilecek en büyük fesat ve yozlaşma Allah ve din adıyla yapılandır. Müslümanların da tartışmaya girmekten korkmaları, fikhî hataların doğru kabul edilmesine yol açıyor ve bu yanlışlar zamanla mutlak bir şekilde teslim olunması gereken ve asla itiraz edilemeyen birer hakikat hükmüne geliyorlar. Fikhî hükümleri tartışmaktan korkuyoruz ancak Kur’an’ı elimizin tersiyle itmekten ve ayetleri göz ardı etmekten hiç korkmuyoruz. Bu yüzden de İslam toplumları din adamı kisvesi altında sahtekar ve bozguncularla dolu taştı.

Notlar

1. Bkz: Rum 30/21.
2. Bkz: İsrâ 17/32
3. Bkz: Nur 24/4; Nisa 4/15
4. Bkz: Nur 24/2.
5. Buhari 2053; Muslim 14557
6. Şerhu’n Nevevî alâ Müslim, Kitâb’r-radâ’
7. el-Muğnî, Farzlar Kitabı, Evlenilmesi haram olan kişiler babı, c.6 4922. fasıl.
8. Mevsuat-ı Fıkhiyye, c.45 s.217,18.
9. Ahmed bin Hanbel Müsned (2/203).
10. el-Vasâil 27:374; Zuhuf 44/43.
11. el- Vesâil 27:375.
12. el-Buhârî, et-Tefsîr [65], Süretü’n-Nûr [24], bâbu kavlihî azze ve celle ve’llezîne yermûne... [1], rakam: 4745.
13. İbnu’l Kayyım, Zâdu’l Ma’âd, s.507.
14. el-İstizkâr, 2/168.